

fremmede der kunne opnaa at faa Embeder, men her holde vi strengt paa den Regel, at Landets Børn skulle nyde Landets Brød, og det er vistnok det, som vi have Respekt for. Gaa vi derimod til de særlige Regler, som Indfødsretsloven indeholder med Hensyn til Erhvervelse af Indfødsret, saa ser jeg noget anderledes paa Sagen end det ærede kongevalgte Medlem. Det ærede kongevalgte Medlem gik ud fra, at disse Regler dels vare klare i og for sig, og for saa vidt de ikke vare det, havde de nu gennem Fortolkning vundet en saadan Klarhed. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Jeg tror, det er en af de Love, der vel har givet Anledning til meget videnskabeligt Arbejde i Tidernes Løb, og at man nu, trods det, ikke er kommen videre, end at der er adskillige tvivlsomme Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke man ingenlunde kan siges at være naaet til en klar og ubestridt Besvarelse. Det almindelige Tilfælde, som forekommer med Hensyn til Indfødsret, nemlig at Børn, der fødes her i Landet af indfødte Forældre, er et Tilfælde, hvis Afgørelse er overordentlig klar efter Loven, og det er jo netop det, som almindelig møder os, men har man nogen Lejlighed til ellers at beskæftige sig med de forskellige Kombinationer, der kunne fremkomme i Henseende til Erhvervelse af Indfødsret, saa vil man ogsaa se, at Indfødsretsreglerne lede til høist besynderlige Forhold. Det ærede Medlem nævnedes et Eksempel om en Mand, der drager til Sydamerika og knytter sig fuldstændig til det fremmede Land, og omtalte saa det forunderlige i, at det foreliggende Forslag uden videre vil skaffe hans Børn dansk Indfødsret. Ja, men det er jo et Tilfælde, som ikke er saa synderlig praktisk, for saa vidt som det ganske vist ikke vil forekomme ret hyppigt, at en Mand, der har knyttet sig saa fuldstændig til Sydamerika, sætter Børn i Verden, som saa senere vende tilbage her til Danmark. Nej, lad os tage andre Tilfælde, og et Tilfælde, som de Herrer kende saa godt, og som er ganske anderledes praktisk, er Forholdet til Sverige. Det hænder jo saa ofte, at en dansk Familie udbandrer til Sverige og der køber en Ejendom og lever deroppe en Aarrække, der sættes Børn i Verden, men disse faa en fuldstændig dansk Opdragelse, ja, maasse de endog saa opdrages hjemme i Danmark. Efter en Del Aars Forløb flytter Familien, den danske Mand og den danske Hustru, tilbage til Danmark, og saa staa disse Børn, for saa vidt de ikke ere fødte her i Landet, som Udlandinge her hos os. Jeg vil dog spørge: Er dette Forhold ikke ganske urimeligt, og det er et praktisk Tilfælde i Modsætning til

det meget upraktiske, som det ærede Medlem nævnte. Jeg tror ikke, man skal være bange for at gaa til de ny Regler, som Lovforslaget her indeholder, for ved at gennemgaa dem enkeltvis og sammenholde dem med de Regler, som Indfødsretten nu har, vil man se, at den Forstel, der er mellem disse, kommer frem netop paa saadanne Punkter, hvor Indfødsretten leder til unaturlige Resultater. Som et af de vigtigste Punkter i saa Henseende skal jeg henvise til den gifte Hustrus Stilling. Det er jo saa, at naar en fremmed Kvinde gifter sig med en dansk Statsborger, vedbliver hun dog hele sit Liv igennem at leve som fremmed her i Landet, et Forhold, der ganske vist ikke findes noget andet Sted. Jeg haaber derfor det ærede Medlems Betænkkeligheder ved Loven som Helhed maa vinde borte, naar han faar Lejlighed til nærmere at gennemgaa Forslaget. En Del af de Indvendinger, det ærede Medlem havde, hvilede jo ogsaa paa Misforstaaelser, navnlig naar fremdrøg Reglen i § 2. Det forekommer mig, det ærede Medlem gik ud fra, at Udændinges Børn, der fødes her i Landet, so ipso opnaa dansk Indfødsret. Det er ikke Tilfældet. Ifølge Indfødsretslovens § 9 opnaa de først Indfødsret, naar de forblive her i Landet, og efter Fortolkningen af disse Ord antages det, at Indfødsretten først opnaas, naar de forblive her i Landet, til de ere 18 Aar, altsaa til det Tidspunkt, da de naa den personlige Myndighedsalder. Sammenholder man denne Regel i Indfødsretsloven med den Regel, der gives her i Forslagets § 2, saa vil det ses, saaledes som det er fremhævet af det 1ste ærede Medlem for 1ste Kreds (Mellemann), at Forstøllen i Virkeligheden ikke er saa stor.

Med Hensyn til Forslaget spurgte det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) om, hvorledes det var gaaet i Norge. Man havde gennemført Regler tilsvarende til Forslagets i Sverige, hvor der kom en Lov om svensk Borgerret i 1894, men i Norge har man endnu ikke faaet en saadan. Grunden er den, at Norge allerede i 1888, nemlig den 21de April 1888, har faaet en ny Lov om Statsborgerret, altsaa samme Aar, som Forhandlingerne i den paagældende Kommission bleve optagne, og den ny Lov, som Norge allerede havde faaet i 1888, indeholder paa meget væsentlige Punkter de Regler, som nu indeholdes i den svenske Lov og i det foreliggende Forslag. Dette har selvfølgelig ledet til, at man i Norge endnu ikke er gaaet til at forandre den ny Lov og formodentlig vil afvente, at der vises sig Trang dertil.

Sdet jeg i øvrigt skal anerkende den